

LBDIS | We know books

BIBLIOTECA PENTRU COPII

Frații Grimm

BASME

Traducere din limba engleză de
DAN FAUR

Ilustrații de
ARTHUR RACKHAM

LITERA
Bucuresti

Cuprins

Prințul fermecat	5
Fata moșului cea cuminte și harnică și fata babei cea haină și urâtă	14
Hansel și Gretel	24
Scufița Roșie.	41
Muzicanții din Bremen	48
Feciorii croitorului	54
Degețel.	75
Frumoasa adormită	87
Împăratul Cioc-de-Sturz	94
Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici.	104
Privighetoarea cea cântătoare și jucăușă	122
Prințesa păzitoare la găște	136
Apa vieții	150
Calfa de morar și pisica	166

Flacăra albastră	175
Varza fermecată	185
Un-ochi, Doi-ochi, Trei-ochi	199
Albă-ca-Zăpada și Roșie-ca-Trandafirul	213
Racla de cleștar	219
Păzitoarea de găște	230
Date despre autor	248

Prințul fermecat

Afost odată ca niciodată, a fost un împărat care avea mai multe fete și toate erau frumoase ca niște zâne. Dar cea mai mică era atât de frumoasă, că până și soarele, care văzuse atâtea, se oprea în loc, uitându-se la dânsa și minunându-se de atâta frumusețe.

La o mică depărtare de palatul împărătesc se întindea o pădure adâncă și întunecoasă, iar în pădure, la umbra unui tei bătrân, se putea vedea o fântână. În zilele cu prea mare zăduf, cea mai mică dintre fetele împăratului se ducea în pădure și se așeza pe ghizdurile fântânii răcoroase. Stătea așa, fără să facă nimic și când o prindea urâtul scotea dintr-un buzunar o minge de aur; o arunca în sus, o prindea din zbor în căușul palmelor și-apoi o arunca iar. Asta era jocul care-i bucura cel mai mult inima.

S-a întâmplat însă odată ca mingea să-i scape din palme și căzând pe pământ să se ducă de-a rostogolul de-a dreptul în fântână. Fata de împărat o urmări cu privirea, dar mingea

pieri de parcă n-ar fi fost și fântâna era tare adâncă, atât de adâncă, de nu-i putea zări fundul! Se porni atunci domnița pe plâns și plânse în hohote, neputând în niciun chip să-și ostoiască amărăciunea. Și cum se jelea ea, numai ce aude că-i strigă cineva din apropiere:

– Ce ți s-a întâmplat, domniță? De ce te bocești așa? Plângi, că s-ar înmuia și pietrele de mila ta!

Fata se uită în jur, să afle cine anume îi vorbește, și văzu un broscoi ce taman atunci scosese din apă capul lătăreț și buburos și o privea cu niște ochi cât cepele.

– Ah, tu erai, moș Bălăcilă! se miră ea. Iaca, plâng că mi-a căzut mînea de aur în fântână.

– Șterge-ți lacrimile și nu mai plânge, o mângâie broscoiul, că-mi stă în putință să te ajut. Dar vorba e: ce-mi dai tu dacă-ți aduc din apă jucăria?

– Orice dorești, dragul meu broscoi; rochiile mele, pietrele nestemate, mărgăritarele, chiar și coroana de aur, pe care o port pe cap, de-o poștești cumva!

Broscoiul o ascultă, pe gânduri, apoi grăi:

– Nu-mi trebuie nici rochiile, nici mărgăritarele, nici pietrele nestemate, nici coroana ta de aur, dar dacă ai începe să mă iubești, dacă ai îngădui să-ți fiu prieten și tovarăș de joacă, să stau lângă tine, la măsuta ta, să mănânc din talerul tău de aur, să beau din cupa ta și să dorm în pătuceanul tău, dacă-mi făgăduiești toate astea, acum mă cobor în fântână și-ți aduc mînea.

– Îți făgăduiesc, îți făgăduiesc tot ce vrei, numai să-mi aduci mingea!

Dar în același timp, fata își zicea în sinea ei: „Ce tot îndrugă nerodul ăsta de broscui! Că doar i-e sortit să se bălăcească în apă cu cei de-o ființă cu el și să orăcăie întruna; cum poate unul ca el să lege prietenie cu oamenii?!”

Cum o auzi pe domnița făgăduindu-i tot ce dorea, broscuiul se dădu afund în fântână și, cât ai bate din palme, ieși iar deasupra apei, cu mingea de aur în gură, și-o zvârli în iarbă. Fata de împărat să sară în sus de bucurie, nu altceva, când își revăzu jucăria ei dragă. O ridică și, fără să-i spună broscuiului un singur cuvânt, o luă la fugă.

– Stai, stai, nu fugi! strigă în urma ei broscuiul. Ia-mă și pe mine, că nu pot să alerg atât de repede!

Dar în zadar orăcăia broscuiul cât îl țineau puterile, că fata de împărat nu se sinchisea de el și, cu cât se apropia mai mult de casă, cu atât fugea mai tare. Îl și uitase cu desăvârșire de bietul moș Bălăcilă, iar acesta, neavând încotro, se înapoie și se lăsă din nou să cadă în fundul fântânii.

A doua zi, domnița nici nu apucase bine să se așeze la masă împreună cu împăratul și cu toți curtenii și nici nu începuse să ia o bucatură din talerul ei de aur, că și auzi deodată niște pași lipăind afară, pe scara de marmură... Și pașii făceau „plic-pleosc, plic-pleosc!”. Ascultă ea un răstimp și numai ce se pomeni că o bătaie în ușă și desluși un glas strigând:

– Fată de împărat, tu, cea mai mică dintre domnițe, vino de-mi deschide ușa!

Domnița alergă într-un suflet la ușă să vadă cine era și, când o întredeschise, se și trezi cu broscoiul în fața ei. Trânti repede ușa și, luând-o la fugă înapoi, se așeză din nou la masă, tremurând toată de spaimă. Împăratul băgă de seamă că fetei îi bătea tare inima, mai-mai să-i spargă coșul pieptului, și-o întrebă:

– De ce te-ai îngrozit așa, copilă dragă? Nu cumva ai zărit la ușă un zmeu, care a venit să te răpească?

– Dar de unde, tată, n-am văzut niciun zmeu, răspunse fata, cu silă în glas. La ușă e un broscoi buburos!

– Un broscoi? Și ce vrea broscoiul ăsta de la tine?

– Nu îndrăznesc, tată, a-ți spune cum a fost! Ieri, pe când mă jucam lângă fântâna din pădure, mi-a căzut mingea de aur în apă. Și fiindcă plângeam după ea de nu mai puteam, a ieșit din fântână un broscoi și pocitania asta, cum a făcut, cum n-a făcut, mi-a scos mingea tocmai de la fund. Iar mai înainte îmi ceruse să-i făgăduiesc că dacă mi-o aduce mingea o să legăm prietenie și o să fim tovarăși de joacă. Atâta m-a bătut la cap, că i-am făgăduit, ce era să fac! Dar nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că broscoiul și-ar putea face veacul și altundeva decât în apă! Și-acum stă proțap afară și ține morțiș să vină la mine!

În timpul ăsta, broscoiul bătea cu înverșunare la ușă și striga:

*Hai, deschide ușa,
Fată de-mpărat!
Ai uitat cuvântul
Care mi l-ai dat
Ieri, când la fântână
Mi te-am ajutat?
Hai, deschide ușa, fată de-mpărat!*

Auzind acestea, împăratul grăi:

– Acum, dac-ai apucat să făgăduiești, ține-ți făgăduiala.

Du-te de-i deschide!

Fata se duse să-i deschidă ușa și broscoiul sări pe dată pragul în sala împărătească; și se ținu scai după domniță până ce ajunse în dreapta scaunului ei. Acolo se opri și, când fata dădu să se așeze, glasul broscoiului se auzi poruncitor:

– Dar pe mine cui mă lași? Ia-mă lângă tine!

Se codi ea ce se codi, se făcu a nu fi auzit, dar împăratul îi porunci să îndeplinească voia broscoiului. Cum se văzu broscoiul pe scaun, gata ceru să-l urce și pe masă... Și dintr-o săritură se pofti singur între blide. Și ceru de acolo:

– Ia trage talerul mai aproape, să mâncăm amândoi din el!

Biata copilă se văzu silită să facă așa cum îi poruncea broscoiul, cu toate că îi era scârbă și n-avea nicio tragere de inimă. Broscoiul mâncă cu mare poftă, dar fetei de împărat

i se opreau îmbucăturile în gât și nu se atinse aproape de nimic. La urmă, broscoiul zise:

– M-am ospătat cum se cuvine, dar mă simt ostenit rău. Du-mă în odăița ta și vezi de înfașă pătuceanul cu așternuturi de mătase, ca să ne culcăm.

Domnița începu să plângă, tare se mai temea de broscoi! De frică și de silă, nu-i venea nici să-l atingă, c-avea o piele umedă și rece ca gheața...

Și când te gândești că de-aici înainte trebuia să doarmă cu el în pătuceanul ei curat și frumos... Parcă ar fi vrut să se împotrivescă, dar împăratul se mânie și-i spuse:

– Când te-ai aflat la ananghie, ți-a plăcut să te bucuri de ajutorul broscoiului. Iar acum crezi că se cade să-l disprețuiești, nu-i așa?! Nu-ți mai face plăcere tovărășia lui!

Nemaiavând încotro, domnița apucă broscoiul cu două degete și, ducându-l cu ea sus, îl zvârli într-un ungher al iatacului. Dar când dădu să se întindă și ea în pat, broscoiul țopâi până aproape de marginea patului și-i strigă de acolo:

– N-ai auzit că-s ostenit rău? Vreau să dorm și eu la fel de bine ca și tine; ia-mă sus în pat că, de nu, te spun împăratului!

Domnița se făcu foc și pară când îl auzi cum o amenință; îl ridică de jos, de unde se oțăra la ea, și, izbindu-l cu toată puterea de perete, strigă:

– Na ce ți-a trebuit, broscoi buburos! Acum ai și tu liniște, am și eu...

LIBRIS

BASME
We know
books

Și ce să vezi? De îndată ce căzu jos, broscoiul se prefăcu într-un fecior de împărat, că ți-era mai mare dragul să te uiți la el: chipeș la înfățișare, cu privirea ochilor blândă și cu un farmec în ei cum nu se mai poate...

Împăratul își dădu cu mare bucurie încuviințarea ca tânărul crai s-o ia de nevastă pe fică-sa. Iar acesta îi povesti domniței cum fusese blestemat de o vrăjitoare rea să se prefacă în broască și că nimănui, în afară de dânsa, nu i-ar fi stat în putință să-l scape de sub povara cea grea a blestemului.

Apoi luară hotărârea ca a doua zi să pornească împreună spre împărăția feciorului de împărat. Mai povestiră ei ce mai povestiră și-apoi se culcară. Când se treziră din somn, în revărsatul zorilor, băgară de seamă că la poartă îi aștepta o caleașcă trasă de opt cai albi, împodobiți cu panașe albe de struți și având hamuri cu totul și cu totul de aur. Iar în spatele caleștii ședea Heinrich, sluga credincioasă a feciorului de împărat. Într-atât se întristase sluga asta credincioasă că stăpânul său fusese prefăcut în broască, încât umblase năuc câtăva vreme și, de teamă ca nu cumva să-i plesnească inima de durere, și-o strânsese în cercuri de fier.

Caleașca aștepta la scara palatului să-i ducă pe tânărul crai și pe aleasa inimii lui în împărăția părintească. Heinrich cel credincios, care pregătise totul după cum cerea cuviința, îi ajută pe amândoi să urce în caleașcă, iar după aceea se sui și el în locul din spate. Și inima-i tresălta de bucurie că-i

fusese dat să-și revadă stăpânul. Merseră ei o bucată bună de drum și numai ce auzi feciorul de împărat o trosnitură înapoia lui de parcă s-ar fi rupt ceva. Și cum nu-și putu da seama ce poate fi, îi strigă slujitorului său:

Heinrich, auzi trosnitura?

Nu cumva s-a rupt trăsura?

Iar Heinrich se grăbi să răspundă:

Fii, stăpâne, liniștit,

Ia, un cerc, ici, a plesnit,

Ce-mi ținea inima strâns

Să nu mor de-atâta plâns;

Că un biet broscoi erai

Și sub vrajă grea zăceai...

Și se auzi trosnind încă o dată, și apoi iar o dată... Iar feciorul de împărat din nou crezu că trosnește caleașca și că-i gata să se rupă. Dar nu caleașca se rupea, ci cele două cercuri de fier care se desprindeau din jurul inimii lui Heinrich cel credincios, care nu mai putea de bucurie că stăpânul său scăpase de sub urgia blestemului și că era acum fericit cu aleasa inimii lui.